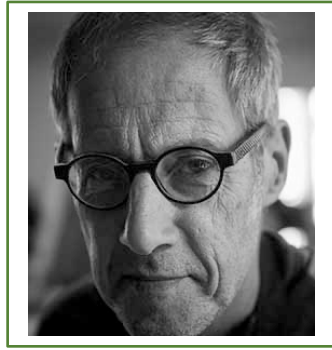

Lebuïn D'Haese

Ik ben verhalenverteller. Die plunje heb ik aangetrokken, me in werkkledij van arbeider van de kunst voor de wereld gehesen en geluisterd. Ik heb de handen uit de mouwen gestoken, het me niet makkelijk willen maken. Ik ben beginnen werken. Ik wil begrijpen en uitdrukken, onderzoeken. Niet zacht beschouwen, niet het mooie tot fetisj verheffen.

Vormen wil ik begrip geven, de inhoud als het hoofdkussen vullen.

Op vragen zoek ik antwoorden, voor antwoorden werk ik aan vragen, uitroeptekens krom ik tot vraagtekens, vraagtekens strek ik tot uitroepen met een eerlijk punt. Valsheid mag niet in de schaduw blijven hangen.

Ik ben verhalenverteller. Ik ben niet zo geboren, ik ben het door de mensen rondom me geworden. Ik zal sterven, ik als verhalenverteller.

Mijn dromen zeggen dat verhalen zullen blijven leven, worden hertaald, bewaard. Immers de wereld is rond en de tijd eeuwig. Eeuwigheid zal ik, de verhalenverteller, niet beleven. Todo cambia is om te blijven koesteren. Niets is af.

